

vanj. Naj se ta knjižica z uno in una s to nikar ne za-
menuje ter pri kupovanju ali naročevanju vselej naslov
in spisatelj razločno pové. Vesel bo, kdor oboje ima!

Priporočilo milostivega knezoškofa lavantinskega, ki
je natienjeno na čelu lično natienjene knjižice, je poročtva
dovelj za njeno notrajno vrednost. Kar pa prevod slovenski
vtiče, se na vsaki verstici vidi, da je gosp. Oliban s
takim veseljem prestavljal in knjigo predelal vso v duhu
našega naroda in prestavo ustrojil tako lepo po domače
in umevno, da je slavnoznani pisatelj, ki je že dokaj
lepega spisal, v ti knjižici, če smemo navadnega nem-
škega govora o kritičnih spisih se poslužiti, sam sebe
prekosil. V poterjenje svojih besed damo častitim brav-
cem en ulomek od zavisti ali nevošljivosti za
poskušnjo; naj se vsak sam prepriča:

„Če, postavim, ktera samica, to je, sploh neomo-
ženo ženstvo, moža dobí in k svojemu kruhu pride: dète
vender, kako sosedove hčere, ki same za-se kaj tacega
dočakati ne morejo, in njihne matere in tète zijajo in
raglajo, in sodijo in opravljajo! Zdaj jim je ženin za
nič, in ona se bo opékla z njim; zdaj jim spet nevesta
ni vinarja vredna, in on je trap, da to vzame; in si na
ušesa šepetajo, češ, že vémo, zakaj se jima s poroko
tako neznansko mudí. In če so svatje berhko oblečeni,
se sliši: „dète, tem je pač treba, da se tako šopirijo,
naj bi raji svoje dolgove plačali;“ in če so bolj pohlevno
napravljeni, se čuje: „glej no capune, še toliko ne gle-
štajo, da bi se na ženitnino, kakor gré, oblekli!“ Kaj
se glasí iz teh umazanih gobcov? — zavist ali nevo-
šljivost! — In če sta dva ali trije kerčmarji blizo vku-
pej, to je že hudo. Eden družega dolží, da vino ker-
šuje ali pa meša, in da njegove luže bi nòtel piti za
nič ne, in da že vé, zakaj sosed k unemu pit hodi, in
ne k njemu, da bi bilo marsikaj govoriti o tem, pa da
hoče raji tiho deti. — Ali če sta dva čevljarja v vasi,
ali trije: vsak terdí, da ima jako dobro usnje, da naj
boljše šiva in da njegovo delo sedem let terpí in še dalj;
— da una dva sta pa mojstra skaza oba, da slabo ši-
vata, usnje od starih čevljev jemljeta in ljudi goljufata,
in da še pridnega kopita nimata, in da so ljudje neumni
in slepi, ki jima delati dajo. — Ali pa, če sta dva kra-
marja v eni vasi: kako se pisano gledata; in eden dru-
zega ljudém grajata, „da pri unem sleparju ni vse za
nič, njegova roba je preležana, njegova kava smerdí,
bi je nòtel zastonj; sol z vodo moči, da bolj potegne,
in s čem tobak (šnopovec) škropí, fej, ni za povedati,
— in ljudi goljufá na vse kraje“. In kakor kramar in
čevljar, kakor kerčmar in sosedove hčere, tako so tudi
drugi ljudje. V vsih stanovih se zavidajo in eden dru-
gemu kruha ne privošijo, če niso v resnici dobri kristiani
ali pa od natore mehkega serca. Gerda zavist človeka
tolikanj prevzame, da mnogi premožni ljudje še revežu
milošine ne privošijo, če je kolikaj obilna, ne kakor bi
jo sami hotli, ampak ker jim merzi, da revežu pomoč
in veselje dojde. In naj bi si marsikdo upal ravno tako
moliti, kakor mu je pri sercu, bi se njegova kratka mo-
litev blezo tako glasila: „Daj meni vsega obilno, drugim
pa malo, prav malo; še od tega jim vzemi, kar že imajo,
da le meni prav dobro pojde“.

Novičar iz mnogih krajev.

Višja c. k. sodnija je v nekem primerljeji razsodila,
da, če kdo na kant pride, mora skazati, da je le
po nesrečah in brez svoje krivnje tako v stisko prišel,
da ne more upnike svoje splaćati, sicer se vkriviči pre-
greška. — Za državni zájem je bilo do 29. augu-
sta 488 milionov podpisanih. — Po naznanilu časnika

„Austria“ se je leta 1852 vpeljalo iz ptujih dežel v
naše cesarstvo 1 milion in 30.000, leta 1853 pa 1 mi-
lion in 50.000 centov sirovega cukra (cukrene moke),
za ktere ga je šlo z nadavkom vred vsako leto okoli 20
milionov goldinarjev gotovega srebernega ali zlatega dnarja
v ptuje dežele, ki ne pride več nazaj; po tem takem
tridesetina premoženja vsih narodov austrijskih gré
za cukar iz dežele. — Zavolj goveje kuge, ki je iznova
se začela v Moldavi, se iz te knežije ne smé goveja
živina v naše cesarstvo popred prignati, dokler ni 20
dni v kontumaciji bila. — Iz Zadra se piše, da z veli-
kim začudenjem se sliši, da ste unidan v luko Kotor-
sko (Cattaro) prijadrale dvé vojne barki, ena francoska,
druga angleška; poveljnika teh bark sta se podala k
vojšnim vojaškim oblastim, in koj potem sta se spet ver-
nila na barke. Noben ne vé: čmu ste barki prišle. — Na
rusovsko-turškem bojišču se te dni ni nič važnega
primerilo. Od rusovskega cara še ni prišel odgo-
vor na tiste 4 reči, ki jih tirjate francosko-angleška
vlada; vendar se govori, da je pruska vlada prejela od
rusovske prijateljsko pismo, v katerem nek ta pravi, da
jo je volja, dovoliti 3 perve terjatve, ako francosko-
angleška odstopite od četerete, to je, da Rusii ostane,
kakor dosihmal, tudi vprihodnje varstvo (protektorat)
gerških kristjanov na Turškem. Na to pripovedovanje
se vpira upanje pomirja, ki se je te dni iznova tu in
tam oživilo in tudi dnarno barantijo na borsah poživilo.
Kmali se bo pravo zvedilo. — Turška armada od Buku-
rešta in Jalomnice, 60.000 mož močna, in druga z
30.000 Turki in Francozi maršira v Dobruči proti Ga-
laču in Brajli, kjer stojé Rusi še zmiraj z veliko
močjó. — Francozi so za kolero na Turškem že 15.000
vojakov zgubili. — Generala Baraguay je francoski
cesar povzdignil za maršala. — Tudi turške naznanila
poterdijo, da je njih armada dvakrat zaporedoma v Azii
veliko zgubo terpela. Na obéh stranéh je padlo veliko
vojakov; veliko več pa Turkov. — Ekserciranje v Ser-
bii, ktero turški vladi ni bilo po volji, je za zdaj
ustavljeno. Da bi se ljudém vzelo orodje, je pisala serb-
ska vlada turški, pa ni mogoče, in tudi na to ni mi-
sliti, da bi serbsko ljudstvo jemalo turški papirnati dnar,
kterega nikdar ni bilo vajeno. — Francoska in angleška
vlada ste sklenile, vse terdnjave na Alandskih oto-
kih podreti. Terdnjavo Bomarsund bojo nek že kmali
s smodnikom razdjali, ker že več dni ne smé noben člo-
vek več va-njo iti. — Gerška in turška vlada se
ravno zdej dopisujete: kdo bo škodo vojske povernil;
turška vlada terja povračilo, gerška pa tudi. — Iz
Španjskega je prišla po telegrafu novica, da z do-
voljenjem vlade je kraljična mati Kristina 28. t. m.
smela Madrid zapustiti in se na Portugaljsko podati. Bati
se je bilo, da bi se zavoljo tega ne vnela nova preku-
cija, vendar je mesto mirno ostalo. Ker še ni previditi
konca španjskih homatij, dela to veliko skerb vladi fran-
coskega cesarstva, ki se stika s španjskim. — Vsi bel-
giški ministri so se odpovedali vladanju, zakaj? se ne
vé za gotovo. — Kolera pojenjuje v Genovi in Napoli;
v Livorni pa še hudo razsaja.

Stan kursa na Dunaji 31. augusta 1854.

Obligacije	5 %	85 ³ / ₆	fl.	Esterhaz. srečke po 40 fl.	84 ¹ / ₂ fl.
državnega	4 ¹ / ₂ %	74 ⁷ / ₈	„	Windisgrac. „ 20 „	29 ¹ / ₄ „
dolga	4 %	66 ¹ / ₈	„	Waldstein. „ 20 „	29 „
	3 %	51 ¹ / ₂	„	Keglevičeve „ 10 „	10 ¹ / ₈ „
	2 ¹ / ₂ %	41 ¹ / ₂	„	Cesarski cekini.	5 fl. 22
Oblig. 5% od leta 1851 B	95	„		Napoleonodor (20 frankov)	8 fl. 58
Oblig. zemljiš. odkupa 5% 76	„			Suverendor	15 fl. 45
Zajemi od leta 1834	225	„		Pruski Fridrihsdor . . .	9 fl. 25
„ „ 1839	134 ¹ / ₄	„		Nadavk (agio) srebra:	
„ „ 1854	95 ⁵ / ₈	„		na 100 fl. 16 ¹ / ₄ fl.	